

ΑΘΗΝΑΙ ΗΜΕΡΑ ΤΗ ΗΜΕΡΑ.

Τὸν μεσημερινὸν μας ὕπνον διέκοψεν ἡ προχθεσινὴ βροχὴ λίαν βασιδουζουκικῶς.

Ὀλίγου δεῖν καὶ θὰ τὴν κατηρώμεθα, ἂν μὴ ὥχρον καὶ κεκονιαμένον μᾶς παρίστατο τὸ φάσμα τοῦ δημάρχου μας κ. Σούτζου.

Φαντασθῆτε ὅτι πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἠθέλαμεν νὰ τρέξωμεν κατόπιν τοῦ κ. Σούτζου, νὰ τὸν ἐπαναφέρωμεν εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ τὸν κρατήσωμεν δλόγυμνον κάτωθεν τοῦ δρμητικωτάτου ἐκείνου οὐρανοῦ καταρράκτου διὰ νὰ τὸν λούσωμεν πατόκορφα, καὶ νὰ τὸν ξεπλύνωμεν μέχρι τῶν ριζῶν τῶν ἐρυθρῶν του γενείων ἀπὸ τὴν κόνιν του.

Ναί, κυρίαί μου, τὴν κόνιν τοῦ, διότι αὐτὸς τὴν διατηρεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὴν διατηρεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς κόνιν Ἀγίου τινος, ὡς ἅγιον λείψανον.

Ὡς ἡ Κέρκυρα ἔχει τὸν ἅγιόν της καὶ ἡ Ζάκυνθος τὸν ἰδικόν της, ἔχουν καὶ αἱ Ἀθῆναι τὴν ἁγίαν των κόνιν ἢ σκόνην ἣν καὶ παραδίδουν εὐλαβῶς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην δημοτικὴν ἀρχήν.

Πρώτην φορὰν ὁ οὐρανὸς ἔκαμε τόσον σφοδρὸν πόλεμον ἐναντίον ἁγίου ἰθαγενεὺς ἐν πλήρει θέρει, καθ' ἣν ἐποχὴν δηλαδὴ ἡ πολιοῦχος σκόνη ἦτις ἀντεκατέστησε τὴν Παλλάδα σὲ ὑποχρεοῖ εἰς τὴν ἐλαφροτέραν πνοὴν ἀνέμου. νὰ

τὴν λατρεύς μέχρι δακρύων ψάλλων τοὺς ὑψηλοτέρους ὕμνους ἐκ τοῦ Ἀπανθίσματος τῶν βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων.

Ἀλλ' ἤνοιξεν ὁ οὐρανὸς τοὺς καταρράκτας του καὶ ἀπὸ ἐτρύπωσε πάντα διαβάτην εὗρεν τὴν θεὰν σκόνην μόνην ξετρυπωμένην καὶ τὴν ἐκύλισε εἰς βορβορώδεις χεϊμάρρους δι' ὧν τῶν ὁδῶν εἰς ὅσας ὑπονύμους εὗρεν ἐμπρὸς του.

Κατήρχοντο ἐρυθροὶ οἱ χεϊμάρροι πρὸς τὸν Σιδηρόδρομον καὶ ἐπλημύρουσαν ὁδοῦ· καὶ μαγαζεῖα καὶ ὑπόγεια καὶ παρέρυρον παντοδαπὰς ἀκαθαρσίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν σκόνην μέχρι ξεχαλικώματος τῶν ὁδῶν. Πού δὲ καὶ που ἐφαίνετο κατάφορτος καὶ περιρρεόμενος ἰθαγενὴς τοῦ Μαῦτου ψάλτης, καρτερικῶς, ὡς πάντοτε, ὑποφέρων καὶ τὸν κατακλυσμὸν ἐκείνον.

Ἰστατο εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ μετὰ τὰ μακρὰ του ὦτα ἀποστάζοντα καὶ καταβιβασμένα :

μόνος
ἀνάμεσα ὅτ' ἀ κύματα λησμονημέτοις ὁδοι

Τὰ πάντα ἐξέπλυνεν αὐτὴ ἡ βροχὴ καὶ μόνον τὸν ρύπον τῆς Ὠρας ἀφῆκεν ὅπου ἦτον.

Τὸν ἀνεγνώσαμεν καὶ μετὰ τὴν βροχὴν καὶ τὸν εὖρομεν αὐτοῦσιον τετυπωμένον εἰς τὴν Ὠραν τῆς προτερείας λέγοντα καὶ μωρολογούντα περὶ διαμαρτυρίας Θεσσαλῶν κατὰ τῆς ἐνώσεως, ὡς μὴ γενομένης πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Τρικούπη.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE.

Τὸ Τολέδο εἶνε ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῆς Νεαπόλεως ὁδός· εἶνε ἡ κυριωτέρα φλέψ τοῦ γιγαντώδους τοῦ σώματος, ἐν ἣ ἀπὸ βαθύς ὄρθρου μέχρι βαθύας νυκτός σφριγᾷ ἀκοίμητος ἡ θορυβώδης καὶ πολυάσχολος ζωὴ. Διήκει ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Δάντου μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Φερδινάνδου, εἰς αὐτὴν δὲ, ὡς ρύακες εἰς εὐρὺν ποταμὸν, εἰσβάλλουσιν ἐκατέρωθεν πολυπληθεῖς δρομίσκοι, ὧν οἱ μὲν ἀνιόντες ἄγουσι πρὸς τὸ ἀνωφερὲς τῆς πόλεως μέρος, τὸ Corso, οἱ δὲ κατιόντες πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς συνοικίας. Ὁ εὐφύεστατος φλωρεντίνος συγγραφεὺς Yorick, ὁ τὸ ἀριστον τῶν περὶ Νεαπόλεως βιβλίων γράψας, παρέβαλε τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ τοὺς ἐκατέρωθεν δρομίσκους πρὸς ὑπερμεγέθη σπονδυλικὴν στήλην ἰχθύος τερατώδους μετὰ τῶν ἐξατρωμένων ἐξ αὐτῆς πλευρῶν. Εἰς τῶν δρομίσκων πούτων, μία τῶν πλευρῶν, ὅπως θέλετε, εἶνε καὶ τὸ Vico Campane, κείμενον παρὰ τὴν ἐγκατιὰν τοῦ Τολέδου, ἐγγὺς τοῦ Ἀγίου Φερδινάνδου, φέρων εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου, οὐχὶ πολὺ μακρὸς, στενὸς καὶ ἀκάθαρτος ὡς πᾶσαι τῆς πόλεως αἱ ὁδοί, εἴπερ τις δὲ καὶ ἄλλος θορυβώδης καὶ εἰς τῶν μᾶλλον χαρακτηριστικῶν.

Vico Campane δηλοῖ Ὀδὸν Κωδῶνων, καὶ εἰκότως τις ὑποίτησιν ὅτι παρ' αὐτὴν ἴσως κείνται πολλοὶ ναοί, καὶ ἐπομένως πολλοὶ κώδωνες· ἀλλ' οὐδὲν τοῦτου ἀπατηλότερον, καὶ ἅμα τις εἰσχωρήσῃ ἐν αὐτῇ καὶ εὐθέως θ' ἀπαλλαγῇ τῆς πλάνης. Ἐξ ὧν τῶν ἀπειραριθμῶν ἤχων, ὅσους ἐφεύρε ποτὲ ὁ θνητὸς πρὸς δεινὴν βέβανον τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου τοῦ πλησίον, μόνος ὁ ἤχος τῶν κωδῶνων δὲν ἠπηρεῖ ἐν τῇ μέσῳ τῆς βοῆς καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ τῆς συνοικίας ἐκείνης. Εἶνε ἀκριβῶς τὸ μόνον ὄργανον, ὅπερ λείπει ἀπὸ τῆς καταχθονίου ἐκείνης συναυλίας. Ἀπῆντησα ἐν αὐτῇ μυρία ὄντα καὶ μυρία ἀντικείμενα, καὶ ἐστιατόρια, καὶ παντοπωλεῖα, καὶ καφενεῖα, καὶ κουρεῖα, καὶ κρεωπωλεῖα, καὶ ἀρτοποιεῖα, καὶ ἄλλα ἀνώνυμα ἐντευκτήρια ὑπαγόμενα ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων· ἀπῆντησα ἀνθρώπους πάσης τάξεως, καὶ παιδιὰ ἡμίγυμνα, καὶ ἐπαίτας, καὶ ἀοιδούς πλάνητας, καὶ μοναχοὺς, καὶ ἀνθοπώλιδας, καὶ θυρωροὺς· ἀπῆντησα καὶ ἀγελάδας, καὶ ἵππους, καὶ ὄνους, καὶ κύνες, καὶ αἶγας, καὶ γαλαῖς, καὶ ὄρνιθας. Ὁ ποὺς μου προσέκοψε πολλάκις κατὰ θραυσμάτων ὕελου, κατὰ σκευῶν πηλίνων, κατὰ λεθίστων διεσπρωγῶν, κατὰ παλαιῶν ὑποδημάτων, κατὰ θνησιμαίων, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ κατ' οὐσιῶν ἄλλων στεριῶν καὶ μὴ, μὴ ὑπαγομένων βεβαίως εἰς τὰ τιμολόγια τῶν μυρεψῶν. Κώδωνας ὅμως οὐδέποτε εἶδον ἢ ἀνεκάλυψά που.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐξέπλυνεν τὸ ἄρθρον ἐκείνο τῆς Ὠρας, ἐξεθώρατεν ὅμως τὸ κατ' αὐτὸν διάφορον τῆς Πρωτας, τὸ εὖ ὥστε καὶ τοὶ εἶχε στοιχειοθετηθῇ μετὰ στοιχεῖα τῶν 12 ἢ Ἐφημερίδης ἥτις τὸ ἀνεδημοσίευσεν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὰς ὀλίγας κατὰ Κουμουνοδούρου γραμμάς τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄλλ' ἐνῷ ἠλπίζομεν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ νὰ ἔχωμεν τὸ ἀπροχώρητον, εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἤρχισαμεν ὀριστικῶς προχωροῦντες διότι μετὰ ὅλον τὸν κακὸν οἰωνὸν τὴν Τρίτην ἤρξατο εἰσελαύνων ὁ στρατός μας—ὁ νεαρός, κ. Φιλήμων;—καὶ κατέλαβε τὸ Δημαριό.

Μετὰ τὴν ἀρνητικὴν αὐτὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἄρταν τοιούτου ἐξόχως πολεμικοῦ στοιχείου οἷον εἶναι ὁ ἡμέτερος στρατός, οἱ εἰρηνοφιλοὶ σκέπτονται ν' ἀνεγείρῳσιν ἀνδριάντα τῷ Κουμουνοδούρῳ ἐπιγράφοντες, ὅπισθεν μὲν τοῦ βάθρου τὸ περὶ **Φὸν Ράδοβιτς** ἄρθρον τῆς Ἐφημερίδος, ἔμπροσθεν δὲ τὰ ἐξῆς περὶ Κουμουνοδούρου ἀξιωματικὰ αὐτῆς λόγια :

«Εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται εἰς τὸν γηραιὸν τῆς πείρας καὶ τῆς μεγάλης ψυχικῆς ἰσχύος ἄνδρα, ὅστις ἐνεκαρτέρησεν ἐκεῖ ὅπου πᾶς ἄλλος ἐξ ἡμῶν οὔτε διέξοδον ὁμαλὴν θὰ εὕρισκεν, οὔτε γόνιμον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ θ' ἀπηλπίζετο καὶ θὰ ἐμούντζονετο.»

Τοιοῦτον μούντζωμα μετ' εὐγνωμοσύνης ἡ Ἑλλάς ἀπὸ πολλοῦ περιμένει.

Μὰ τέλος πάντων ἂς τὴν μουντζώσουν οἱ πολιτικοὶ τῆς μήπως καὶ πάρῃ ἐπάνω τῆς.

Διατὶ τότε ἡ ὁδὸς αὕτη ἀπεκλήθη ὁδὸς Κωδῶνων; Ὁ μολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι τὸ ἀγνοῶ, οὐδ' ἐγίνωσκον τοῦτο οἱ φίλοι, πρὸς οὓς πολλὰκις ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Ὡς εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας πόλεις συμβαίνει, ὁδοὶ τινες διετήρησαν τὸ πανάρχαιον αὐτῶν ὄνομα, εἰ καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν ἀπεκλήθησαν, τοῦ χρόνου προϊόντος, ἐξέλιπε πάντως, καὶ οὕτως ἡ ὀνοματοθεσία τῶν ὁδῶν διαφόρων πόλεων κατανατᾷ ἐνίοτε περίεργος λίαν. Ἀλλοτε, κατὰ τοὺς μέσους ἰδίως αἰῶνας, εἰθιστο ἵνα οἱ ἐκάστην συντεχνίαν ἀπαρτίζοντες κατέχωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν· ἀλλὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο μικρὸν κατὰ μικρὸν κατηργήθη, καθόσον αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ καὶ ἱστορικαὶ περιπέτειαι πάσης πόλεως καὶ τὴν ἀρχαίαν ρυμοτομίαν ἐκάστοτε μετέβαλον, καὶ πολλὰ ἀπηρχαιωμένα ἔθνη μετέτρεψαν ἢ καὶ ἀπῆλειψαν ὀλοτελῶς. Ἀλλὰ, καίπερ τοῦ αἰτίου ἐκλιπόντος, τὸ ὄνομα ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐπιζῶν, καὶ οὕτω μέχρι τῆς σήμερον εὐρηνται ἐν Νεαπόλει ὁδοὶ ἀποκαλούμεναι ὁδὸς Ἐμπορών, ὁδὸς Χρυσόχων, ὁδὸς Σχοινοπλόκων, ὁδὸς Ἀμαζιναίων, καὶ προσετίθεται ὁδὸς Αἰδομένων Πενήτων! Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἐν τῶν τῶν ὁδῶν τούτων ἡ ὀνομασία οὐ μόνον δὲν ἐξηγεῖται ποσῶς ἐκ τῆς ὀψείας καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς φανεράν εὐρίσκεται ἀντίφασιν μετὰ τῆς καταστάσεως αὐτῶν. Οὕτω, λόγου χάριν, ὑπάρχει δρομίσκος τις ἀποκαλούμενος ὁδὸς Ἡλίου, καὶ ἄλλος ὁδὸς τῶν Ὠραίων

Πολλοὶ κακοκέφαλοι μὴ λησμονοῦντες ἐν μέσῳ τούτων παιάνων καὶ ὕμνων ἐπὶ τῇ καταλήψει μᾶς ἐρωτῶσι :

— Τί γίνεται ὁ Τομαρόπουλος;

Ἐπάρχουν δὲ μερικοὶ οἱ ὁποῖοι εἰς ἀπάντησιν κουμβόνονται ἐσπευσμένως ὥστε λησμονήσαντες.

— Τί τρέχει; μήπως εἶναι ἔδω;

Πουριτάνος,

ΚΟΡΕΟΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ.

Κοιμῶμαι καὶ ὀνειρεύομαι κάτι ὠραῖα πράγματα· ἀλλ' αἴφνης βεῦμα κνισμῶν διατρέχον καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα μ' ἐξυπνᾷ· συμμορία κορέων ἐπέδραμε τὰ μέλη μου καὶ προξενεῖ τριμερῆς βιαιοπραγίας· στέλλω τ' ἀποσπάσματα τῶν δακτύλων μου εἰς καταδίωξιν τῶν.

Πῶς μὲ τρώγει τὸ σῶμά μου!

Μὰ ἐπὶ τέλους, Θεέ, ἔχουν δίκαιον ὅσα σοῦ ψάλλουν οἱ θεολόγοι, εἶσαι μυστήριον, εἶσαι ἀκατάληπτος. Στὸ Θεό σου (ἂν ἔχῃς) ἀντὶ νὰ δημιουργήσῃς τὸν κόσμον εἰς ἑπτὰ ἡμέρας μὲ κορέους καὶ σκνίπας καὶ τόσα ἄλλα μικροθήρια καὶ μεγαθήρια, δὲν τὸν ἐδημιούργεις εἰς ἕξ μόνον χωρὶς αὐτὰ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐσκόπευες κατόπιν νὰ πλάσῃς καὶ τὴν γυναῖκα;

Ἀλλὰ τί νὰ σὲ κάμω· εἶσαι ἀνεύθυνος καὶ σὺ ὅπως ὅλοι οἱ ἐπὶ τῶν θρόνων· πιστεύσέ με, Θεέ, ἂν μοῦ ἐπρότει-

Ἀνθέων καὶ τῶν Ὠραίων Γυναικῶν. Ἄλλ' εἰς μὲν τὸν πρῶτον, ρυπαρὸν καὶ σκολιὸν, οὐδέποτε ὁ Φοῖβος διανοήθη νὰ ρίψῃ οὐδὲ μίαν κἂν ἀκτίνα, διότι, καὶ ἂν ἔτι τὸ ἐπεθύμει, δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπον αὐτῷ αἱ ὕψηλαί, πολυόροφοι οἰκίαι, ἐξ ὧν ἡ ὁδὸς περιστοιχίζεται, οἱ δὲ τῶν ἱσογειῶν κατόικοι, ἐκ τῶν τῆς πενιχρότερης τάξεως, ἀναγκάζονται πολλὰκις ν' ἀναπληρῶσι διὰ λυχνίας καπνίζούσης καὶ ἀμαυρᾶς τὸν λαμπρὸν τῆς ἡμέρας φωστῆρα. Ὅταν δὲ εὕρῃμον καὶ ποιητικὸν καὶ ἂν τυγχάνῃ τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου, τὸ μὲν φυτικὸν βασιλεῖον ἐκπροσωποῦσιν ἐν αὐτῷ μόνον τὰ σηπόμενα ἐντὸς τοῦ βορβορίου φύλλα καὶ στελέχη κραμβῶν, τὸ δὲ ζωικὸν χονδροειδεῖς λαχανοπώλιδες καὶ ἰχθυοπώλιδες, αἷτινες οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν δύνανται ν' ἀξιῶσι συγγένειαν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Ἰσως ἐκ τῶν κωδῶνων ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ περὶ τῆς πρόκειται ὁδὸς, διότι ἐν ἀπωτάτῃ ἐποχῇ ὑπῆρχοντο ἐν αὐτῇ χαλκεῖς κατασκευάζοντες κώδωνας. Ἰσως ὑπῆρχετο ποὺ ἐκεῖ ναὸς, τοὺς κώδωνας ἔχων εὐήχους καὶ βροντοφώνους. Ἰσως . . . ἀλλ' αἱ εἰκασίαι αὗται εἰσὶν ἀνωφελεῖς, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ πρᾶγμα δὲν ἐνδιαφέρει λίαν τοὺς ἀναγνώστας, ὅπως οὐδ' ἐμὲ, εἰλικρινῶς τὸ ὁμολογῶ, μ' ἐνδιαφέρει περισσότερον.

Κατ' ὅλην τὴν ὁδὸν ταύτην ἐπὶ ἐξάμνηνον ὅλον, εἶδον αὐτὴν ἐκ τοῦ σῦνεγγυς, ἐσπούδασα καὶ ἐμελέτησα αὐτὴν

ναν νὰ μὲ κάμουν πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος αὐτὴν τὴν στιγμήν, θὰ ἤρνούμην, διότι θὰ ἐφρόντιζα περὶ τῆς ὑπολήψεως τῆς τιμῆς μου, ἀλλ' ἂν μοὶ ἐπρότειναν νὰ μὲ κάμουν βασιλέα θὰ τοὺς ὕβριζα· θὰ ἐφρόντιζα περὶ τῆς ὑπολήψεως τοῦ πνεύματός μου. Τὸ ἀνεύθυνον δὲν πρέπει εἰς τὸν αὐτὸν παρονομαστὴν τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἡλιθίους;

* *

Οὐ! ἐπὶ διάβολο! ἐνῷ ἐσκεπτόμην περὶ βασιλείων ἔσπασα ἓνα κορέον· τί βρῶμα!

Αὐτοὶ οἱ κορέοι καὶ τῆς ὠραιότερας κόρης τὸ ὠραιότερον αἷμα νὰ πίνουν, θὰ τὸ μεταβάλουν εἰς δυσωδέστατον· οὕτω μερικοὶ ἄνθρωποι ὅσας ἰδέας καὶ ἂν παραδεχθῶν, καὶ τὰς εὐγενεστέρας ἀκόμη, τὰς κάμνουν ρυπαράς. Φαντάσου τὸν Δεληγιάννην δημοκράτην.

Ἐβρώμισαν τὰ δάκτυλά μου.

* *

Ἄλλη πάλιν ἐφοδος· ὡς νὰ ἦσαν στίχοι τοῦ Ἀντωνιάδου ἐπέρχονται πολλοὶ, παρατεταγμένοι, ἀμείλικτοι, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ στίχοι τοῦ Ἀντωνιάδου μοὶ φέρουσι τὸν γλυκύτατον ὕπνον τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ οἱ κορέοι οὔτε ῥάτι δὲν μ' ἀφίνουν νὰ κλείσω. Τί κουτός! Νὰ μὴ δοκιμάσω ἂν ὁ Ἐθελότης τῆς Κρήτης ἤμπορεῖ νὰ ψοφήσῃ τοὺς κορέους; ἂν δὲν τοὺς ψοφήσῃ, ἀφεύκτως θὰ τοὺς ἀποκοιμήσῃ. Ἐδῶ βλέπω τὴν μύτην μιᾶς ἐπιχειρήσεως· μὲ ἐν δρᾶμα τοῦ Ἀντωνιάδου ἤμποροῦν ὅλοι αἱ Ἀθηναῖοι νὰ εὗρουν τὴν ἰσχυρίαν των.

Ἐνθυμοῦμαι κάπου νὰ ἀνέγνωσα ὅτι *contraria contrariis medicantur*· λοιπὸν ὁ Θεὸς τοὺς ἐπλάσε τοὺς κορέους· ὡς Θεὸς θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ· ποῦ εἶνε τὰ σπέρτα; ᾤ· ἐδῶ. Νὰ· φρίτς!· Γεννηθήτω φῶς!·

Καὶ ἐγένετο φῶς. Τώρα ἐγίνα δημιουργός. Τί θὰ πάθουν!

* *

ἐπισταμένως, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιχειρῶ σήμερον νὰ τὴν περιγράψω, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε εὐκόλον, διότι εἰκόνες τινὲς ἐντυπῶνται μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσι καθ' ὅλας αὐτῶν τὰς φάσεις καὶ τὰς λεπτομερείας, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἀμνηχανεῖ ν' ἀποδώσῃ αὐτὰς ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ. Ἡ γραφὴ δὲν εἶναι πάντοτε χρωστήρ, ὁ δὲ λόγος, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Γουσταύου Φλωβέρ, τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως τῆς *Madame Bovary*, ὡς μηχανὴ πρὸς ἐλασματοποίησιν, μηχανεῖ, ἀραιοῖ, διαστέλλει πάντοτε τὰ αἰσθήματα. Καθὼ προεῖπον, ἡ ὁδὸς τῶν Κωδῶνων εἶνε μία τῶν θορυβωδεστέρων τῆς Νεαπόλεως, ἐφ' ᾧ καὶ κατ' ἀρχὰς ἐδυσφόρουσι καὶ ἠνωχλούμην ὑπὸ τῆς ἀπαύστου τύρβης, τραχεῶς καὶ ἀποτόμως πληττούσης τὰ εὐαίσθητα ὠτά μου. Ἄλλ' ἡ ἔξις, ἡ σάειρα καὶ πανίσχυρος αὕτη θεότης, ἥτις καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν Ἀδου κολαζομένους, θὰ κατάρθου νὰ καταστήσῃ καρτερικοὺς καὶ ἀδιαφόρους πρὸς τὰ βασανιστήρια, ἂν ὁ Θεὸς τῇ ἐπέτρεπε νὰ ἐισχωρήσῃ καὶ εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα καταγῶγια, ἡ ἔξις κατάρθωσε νὰ μ' ἐξοικειώσῃ μετὰ τοῦ ἀήθους ἐκεῖνου τρόπου τοῦ ζῆν. Ἄλλως τε πᾶσαι τῆς πόλεως αἱ ὁδοὶ εἰσι θορυβῶδεις, καὶ εἰς οἷαν δῆποτε αὐτῶν ἡ ζωὴ ἀνακυκλᾶται καὶ συνταράσσεται ὑπὸ διαφόρους φάσεις καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς δύο τινα αἰτίαι ἀποδοτέον· κατ' ἀρχὰς βεβαίως εἰς τὸ ζωνρὸν καὶ φιλοτάραχον τοῦ νεαπολίτου λαοῦ, ὕστερον δὲ εἰς

ἰδέ τους πῶς φεύγουν! ἐχάθησαν, ἐξηφανίσθησαν. Παράδοξον πρᾶγμα! πῶς ἀποστρέφονται τὸ φῶς αὐτοὶ οἱ κορέοι! ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Κουμουन्दούρος.

Ἄλλως τε ὁ Κουμουन्दούρος ἀνήκει εἰς τὴν φυλὴν τῶν κορέων. Ὁ Κουμουन्दούρος εἶνε ὁ μέγας κορέος τῆς Ἑλλάδος ἐ βροφῶν τὸ αἷμά της.

* *

Ἄ! Ἐπὶ τέλους τὸν συνέλαβα!

Χθὲς ἔκαμα ἐν πείραμα· ἔδεσα λεπτοτάτην κλωστήν εἰς ἓνα κορέον καὶ τὸν ἀφῆκα· ἦτο τόσον ἰσχυρὸς ὥστε ὁμοιάζετο πρὸς πειναλέον Μεσσήνιον, νεωστὶ ἐλθόντα ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ κατοικήσαντα εἰς τὴν Πλάκα· τώρα τὸν συνέλαβα, τὸν κρατῶ. Τί παχύς, τί εὐγλυτός, τί dodu! καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου αἷμα, ὡς ἂν τὸ αἷμα μου νὰ ἦνε Βρωμολίμνη, Καστέλλα, καὶ Καστανιώτισσα.

Νὰ σου λοιπὸν κ' ἐγὼ τί σοὺ κάμνω· ἡ πυρὰ σὲ ἀναμένει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κηρίου μου· σωστὸ *auto-da-fé*· πριζο-τρίζεις αἱ; αὐτὰ παθαίνουν οἱ ὅμοιοί σου.

* *

Μοῦ ἔκλεψαν τὴν δόξαν μου!... αὐτὸς ὅστις ἐφεῦρε τὰς βόμβας μ' ἐπρόλαβε· ἂν δὲν τὰς ἐφεύρισκεν αὐτὸς νὰ ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ τὰς ἐφεύρισκα ἐγώ· ἀλλ' εἴτε σὺ, ὦ ἄγνωστέ μου ἐφευρέτα τῶν βομβῶν, εἴτε ἐγὼ εἴμεθα οἱ ἐφευρέται, πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος, ἡ δόξα ἀνήκει εἰς τοὺς κορέους· αὐτοὶ ἐνέπνευσαν καὶ σὲ ὅπως ἐνέπνευσαν καὶ ἐμέ.

Ἰδέ τους· τοὺς ἔχασες· δὲν τοὺς βλέπεις· τί ἀπέγιναν; ἀναρριχῶνται ἐπὶ τοῦ τοίχου, φθάνουν εἰς τὴν ὀροφὴν, ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς κλίνης σου, ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ σώματος σου, σημαδεύουν ἐν μέλῳ σου, ὑπολογίζουσιν, ζυγίζονται, καὶ πρᾶφ!... τὴν ὀλκὴν των τὴν ἐννοεῖς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ κνισμοῦ σου.

* *

τῆς πόλεως τὸ σχέδιον καὶ τὴν κατασκευὴν. Ἡ ἔκτασις ταύτης εἶνε δυσανάλογος πρὸς τὸν πληθυσμὸν, ὑπερβαίνοντα τὸ ἡμισυ ἑκατομμύριον, αἱ δὲ ὁδοὶ αὐτῆς, αἱ ἀρτηρίαι δηλαδὴ δι' ὧν ἐνεργεῖται ἡ κυκλοφορία, σχετικῶς ὀλίγαι. Αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως, ἥτις ἐρείδουσα τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ ἐπιχάριτος λόφου τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου κατέρχεται βαθμηδὸν καὶ ἀραιοῦται πρὸ τῆς ὠραιότερας τοῦ κόσμου παραλίας, φαίνονται συνωθούμεναι καὶ σιταζόμεναι ἐπ' ἀλλήλων, ὥστε ἐφοδοῦντο τὴν γειτνίασιν τοῦ φοβεροῦ ἡφαιστείου, καθὼς τὰ πρόβατα συνωθοῦνται καὶ συναγελάζονται ἐν τῇ ποιμνῇ τὴν νύκτα, ἀκούοντα ἐγγὺς ἀπηχούσας τῶν θηρίων τὰς ὠρυγὰς. Ἐν ταῖς ὀλίγαις λοιπὸν ταύταις ὁδοῖς, αἵτινες πλὴν σπανίων ἐξαιρέσεων, εἰσι πᾶσαι στεναί, καὶ ἀνήλιοι, καὶ ρυπαραί, εἰσέρει καθ' ἐκάστην καὶ συνωστίζεται, καὶ συγκρούεται καὶ συνταράσσεται ὅλος κυκεὼν ὄντων κινουμένων. Τὰ ἀγοραῖα ἀμάξια, οὐχὶ πάνυ εὐπρεπῆ, ὑπὸ ἐνὸς κατεσκευηκότος ἵππου συρόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ εἰς χιλιάδας πολλὰς ἀνερχόμενα, ἐλαύνουσι μετὰ σπουδῆς ἀγόμενα ὑπὸ ἡνιόχου ρακενδύτου μὲν, ἀλλὰ δεξιωτάτου, διασταυροῦνται μετ' ἀμετρήτου ἀριθμοῦ μεγαλοπρεπῶν ἰδιωτικῶν ἀμαξῶν τεθρίππων ἐνίοτε, μετὰ τῶν ὀγκωδῶν ἀμαξῶν τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου, ὁποῦθεν ἀένναος ἡχεῖ ἡ ἔξαιτα φωνὴ τοῦ κέρατος, μεθ' οὗ προειδοποιεῖ τὸ πλῆθος ὁ ὀδηγὸς ὅπως ἀπομακρυνθῇ τῶν σιδηρῶν ράβδων, μετὰ

Τί στρατιωτικά πνεύματα αὐτοὶ οἱ κορέοι! Εἶνε ἱκανοὶ νὰ διασπᾶσιν καὶ τὴν σφιγκτοτέραν πολιορκίαν.

Ἐὰν εἰς τὸ Σεδάν ὑπῆρχον ἐξήντα χιλιάδες κορέοι, τὸ Σεδάν δὲν θὰ παρεδίδετο, ἢ αὐτοὶ τοῦλάχιστον δὲν θὰ παρεδίδοντο αἰχμάλωτοι.

* *

Ἀλήθεια, τί στρατιωτικοί! Ὁ ἐλάχιστος τῶν κορέων δύναται νὰ εἴπῃ στοήφων ὅσον θέλων ἀγρίως τὸν μύστακά του: Ἔπια αἶμα! καὶ ὅλοι ὁμοῦ οἱ στρατιωτικοὶ τῆς Βλαδδος, οἱ κωδωνίζοντες τὰ σπαθιά των εἰς τοὺς δρόμους, δὲν ἤμπορουν νὰ τὸ εἴπουν.

* *

Πολλοὶ κορέοι εἶνε γυναιώτερα τέκνα μερικῶν πατέρων, παρὰ οἱ υἱοὶ των καὶ αἱ θυγατέρες των ἔχουν περισσότερον πατρικὸν αἶμα εἰς τὰς φλέβας των...

Κομήτης.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

— ὦ! Καλῶς μᾶς ἦλθες καλῶς μᾶς ἦλθες!..

— Μετὰ ἐν ἔτος λαμβάνομεν πάλιν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὲ ἴδωμεν

(ἐν τῷ Μὴ Χάρεσαι)

— Καὶ τί ὦραία! Πόσον ὦραία! Μὰ τί ὦραία!

ὦραία ἀληθῶς ἔγραφον πέρυσιν. Ἀλλ' εἶχα ἀγάπην (εἰς τὸ γράψιμον). Βίχα ἐλπίδα (εἰς τὴν δόξαν) εἶχα πόθους (τόσους χρυσοὺς πόθους). Ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω τίποτε.

Μίαν πρῶταν καὶ ἀγάπην γραψίματος, καὶ ἐλπίδα δόξης καὶ πόθους τόσους χρυσοὺς πόθους, μοῦ τὰ ἐπῆρεν ὅλα ἐν ἱτμόπλοιον καὶ ντοῦπ-ντοῦπ ἀπέπλευσεν ἐπ' οἴκου.

Καὶ μὲ ἄφησε τυλιγμένον μέσα εἰς τὰς αἰωνίους ἀράχνας τῶν βιδίων ὥσπερ μούμιαν. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἀνέμενα ἀποθέωσιν ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθω ἀποκολοκύνθωσιν.

ὦ Γάϊε Κλαύδιε Καῖσαρ!

Ἀλλὰ τί σὲ θέλω ἐσὲ, ἀρχιδάκα! Θέλω τὸν Μεριστοφιλῆν. Μεριστοφιλῆ! Σὲ θέλω. Ἐλθέ. Ἐλθέ νὰ με ἀναγεννήσῃς ὥσπερ Φαῦστον γεγηρακότα, πολλὰ μαθόντα, ἀλλ' ἰποκολοκυνθθέντα. Νὰ μοῦ δώσῃς τὰ εἰκοσιν ἔτη τὰ ὅποια μοῦ ἔκλεψεν ἡ γραμματική. Νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀθώαν ἐκείνην χαρὰν τὴν ὅποιαν μοῦ ἔκλεψεν ἡ λύπη. Νὰ μοῦ δώσῃς τοῦλάχιστον ὅ,τι εἶχα πέρυσιν.

Φωνὴ μυστικὴ Ἰάσμην αἰτεῖ, μέγα αἰτεῖς. Οὐ τοὶ δώσω.

* *

Μὲ συγχωρεῖς, φίλη ἀναγνώστρια. Ἦννοῶ ὅτι δὲν ἔννοεῖς τὸν μυστηριώδη διάλογόν μου καὶ θυμόνεις ἀφοῦ μάλιστα ὁ θυμὸς

vous rend bien plus jolie

καὶ ἐρωτᾷ καὶ θέλεις νὰ μάθῃς περὶ τίνος ὁμιλῶ.

Ἦθελα νὰ σὲ ἀφήσω θυμωμένην, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ θυμὸς σὲ κάμνει ὦραϊαν καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶνε καμμία ἄλλη ὥς τὴν κατ'ἐξοχὴν ὦραϊαν μου, τὸν γλυκύν Μεριστοφιλῆν μου, ὅστις θὰ μὲ ἀναγεννήσῃ, σὲ λέγω ὅτι ὁ λόγος ἦτο περὶ τοῦ κομήτου.

Νυκτιφεγγή, νυκτιπλανῆς ὁ κομήτης στολίζει τὸν γαλανόν μας οὐρανὸν κατ' αὐτὰς ἀπαράλλακτα, ὅπως στολίζει τοὺς δροσεροὺς περιπάτους μας καὶ τὰ θεατρά μας ὁ Μεριστοφιλῆς μου.

Μὲ λάμπειν ἀφθονον, μὲ κόμην ἐκ δέσμης ἀκτίνων—ὁ κο-

τῶν ἀμόρφων δημοσίων ὀχημάτων, μετὰ πλήθους ὅλου φορτηγῶν ἀμαξίων, ἐν οἷς ἀπορῶν ὁ ξένος βλέπει πολλάκις ἐξευγμένα τρία ἑτερογενῆ ζῶα, ἵππον τούτέστι, καὶ ὄνον καὶ βοῦν! μετ' ἀμαξίων ἄλλων μικρῶν, πρὸς μεταφορὰν εἰδῶν, συρομένων ὑπὸ ὄνου μικροσώμου καὶ ζωηροῦ. Παρὰ δὲ τὸ πεζοδρόμιον συναντῶνται καὶ περιδινοῦνται ρεύματα πλήθους πεζοῦ, παντὸς φύλου, πάσης τάξεως, πάσης ἡλικίας, καὶ κυρίαι φιλαρέσκως ἐνδεδυμένοι, καὶ κομποὶ νεανίαι, καὶ μοσχομάγκαι ἀδαμιαῖαν ἔχοντες περιβολὴν, καὶ κληρικοί, καὶ πρεσβύτες, καὶ ἐργάτιδες, καὶ πλάνητες ἑμποροὶ, καὶ ἐπαίται, πλῆθος πολυποίκιλον, πολύχροον, βομβοῦν, θροοῦν, χειρονομοῦν, ἐκκωφαῖνον. Αὗται εἰσὶν αἱ αἰτίαι, καθ' ἡμᾶς, δι' ἃς καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἐκ μεγαλειτέρων τῆς Εὐρώπης πόλεων καταφθάνων ξένος καταπλήσσεται καὶ ἱλιγγιᾷ ἐπὶ τῇ ὑπερβολικῇ κινήσει καὶ τῷ θορύβῳ. Καὶ διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἡμῶν ταύτην δὲν ἀξιούμεν νὰ μᾶς δοθῇ προνόμιον ἐφευρέσεως καὶ περγαμηνῇ, διότι πολλοὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν βεβαίως ἐσκέφθησαν τοῦτο, ἀφοῦ εἰς τὸ πνεῦμα παντὸς τὴν πόλιν ἐπισκεπτομένου καὶ ἐπισταμένως ἐξετάζοντος τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς προκύπτει πρώτη πασῶν ἡ ἰδέα αὕτη.

Ἐξετάθην πολὺ περὶ τὴν περιγραφὴν ταύτην, ἀλλ' οὐχὶ ἀσκόπως. Μέλλων νὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Κωδώνων, ἀναγκαῖον ἔκρινα νὰ προτάξω τὴν κωδωνοκρουσίαν

ταύτην, ἵνα δώσω εἰς τὸν ἀναγνώστην νύξεις τινὰς περὶ τῶν ὁδῶν τῆς Νεαπόλεως, αἰτίνες πᾶσαι σχεδὸν κοινὰ ἔχουσι τὰ γνωρίσματα ταῦτα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παραλλάσσοντα, ἀναλόγως τῆς θέσεως καὶ τῆς σπουδαιότητος ἐκάστης. Καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη λοιπὸν περιστοιχίζεται ὥς αἱ ἄλλαι ὑπὸ μακρᾶς, συνεχοῦς γραμμῆς οἰκίων ὑψηλῶν, φαιοχρόων, ὡς χαράδρα ἐν μέσῳ ὑψηλῶν ὀρέων, ἡ ταπεινότερα τῶν ὁποίων ἀριθμεῖ οὐχὶ ἥττονας τῶν πέντε ὁρόφων, τινὲς δὲ αὐτῶν ὀρθοῦνται τολμηραὶ μέχρι δυσθεάτου ὕψους. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ τῆς φυσικῆς τὸ ἀξίωμα ἐφαρμόζεται, διότι οἱ ἐν αὐταῖς κατοικοῦντες τόσον μᾶλλον ὑψοῦνται καὶ ἀνέρονται εἰς ὑψηλότερα στρώματα ἀτμοσφαίρας, ὅσον κουφότερον εἶνε τὸ ἔρμα τοῦ θαλαντιῦ αὐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Χαρ. Ἀννινος.